

РЕШЕНИЕ

№ 1899

гр. София, 17.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10021** по описа за **2024** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Р. С. Ц. с ЕГН: [ЕГН] и адрес в [населено място], ул Й. Е.“ № 22, ет. 6, , чрез пълномощника - адв. Светлодара Е. с адрес в [населено място], [улица], ет. 5, офис 19 срещу Решение № 2995/25.06.2024 г., ведно с Определение за поправка на очевидна фактическа грешка № 2743/17.07.2024 г., постановени по н.а.х.д. 20241110206325/2024 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 12 състав.

Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. От съда се иска да отмени оспорения съдебен акт, като постанови нов, с който да отмени издаденото наказателно постановление. Не претендира разноски. В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. Е..

Ответникът – Кмет на Столична община, редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата, моли съда да потвърди решението на СРС,

претендира юрисконултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор В.. По същество излага становище за неоснователност на касационната жалба, и моли съда да потвърди решението на Софийски районен съд като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно, издадено в съответствие с материалния закон.

С обжалваното съдебно решение по НАХД № 6325/2024г. Софийски районен съд, НО, 12-ти състав поправено с Определение за поправка на очевидна фактическа грешка № 2743/17.07.2024 г., е потвърдил Наказателно постановление № СОА24-РД11-132 от 06.02.2024 г. на Кмета на СО, с което на Р. С. Ц. е наложено административно наказание на основание чл. 178е от ЗДвП - глоба в размер на 50 лева за извършено нарушение на чл. 94. ал. 3 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля-актосъставител Д. Г. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правния извод, че при провеждане на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано извършването на деянието по чл.94, ал.3 от ЗДвП, което не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

По делото от касационния ответник с отговора на жалбата е представена схема на ЦГМ за организация на движение и паркиране на [улица], в която попада процесния участък.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

От фактическа страна СРС е установил, че на 17.11.2023 г. в 10: 41 часа св. Г., на длъжност инспектор при "Център за градска мобилност" ЕАД установил, че лек автомобил "Рено ", с рег. СВ 9901 РР е паркиран върху тротоара на [улица]пред № 22

в [населено място], на място неопределено за паркиране на ППС, перпендикулярно на оста на пътя, като същият пречел на преминаването на пешеходци.

Св. Г. съставил неприсъствен фиш Серия СО № 9213624/17.11.2023 г. за глоба в размер на 50 лв. срещу собственика на автомобила - жалбоподателя Р. Ц. за нарушение на чл. 94, ал. 3 ЗДвП.

Жалбоподателят Ц. подал възражение срещу фиша.

В резултат на подаденото възражение, на 17.01.2024г. св. Г. в присъствието на Р. Ц. и двама свидетели, съставил АУАН серия А № 004031/17.01.2024 г., като в акта било посочено, че същият се издава след подадено възражение срещу съставен фиш за налагане на глоба.

Като възражение в акта, жалбоподателят отразил: „Мястото няма характеристиките на тротоар.“

Наказващият орган възприел изцяло фактическата обстановка изложена в АУАН и издал атакуваното Наказателно постановление № СОА24-РД11-132 от 06.02.2024 г., с което на жалбоподателя е наложено административно наказание на основание чл. 178е от ЗДвП - глоба в размер на 50 лева за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

СРС е приел, че АУАН е съставен от компетентно лице, видно от приложена заповед на кмета на Столична община № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г. /л. 11 от делото/, е която на основание чл. 167, ал. 2 чл. 168, ал. 1 и чл. 189, ал. 1 ЗДвП определя "Център за градска мобилност" ЕАД /"ЦГМ" ЕАД/ за служба за контрол по смисъла на чл. 167, ал. 2 ЗДвП, а за административни органи, осъществяващи контрол чрез разпореждане на принудителни административни мерки, съставяне на АУАН, съгласно чл. 189, ал. 1 ЗДвП и налагане на глоби с фиш, съгласно чл. 186, ал. 1 и ал. 3 ЗДвП определя служителите от служба за контрол от „ЦГМ“ ЕАД на длъжност „инспектор, контрол на паркирането“ и „контрольор автомобилен транспорт, той и инспектор“.

Горният извод въззивния съд е мотивирал с приложената по делото Заповед №РД-09-67/06.07.2023 г. от която е видно, че под № 60 фигурира името на Д. Т. Г. - актосъставител и свидетел по делото. Освен това е приел, че видно от представеното допълнително споразумение към трудов договор №РД-12-2П- 129-45/30.11.2022 г. Г. заема посочената в АУАН длъжност – „контрольор автомобилен транспорт, той и инспектор“ в отдел „Паркиране“, дирекция „Паркиране и мобилност“.

СРС е наложил извода, че Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, съгласно чл. 22, ал. 5 ЗМСМА - Кмет на СО и е издадено в шестмесечния преклузивен срок по смисъла на чл. 34 ЗАНН.

С атакуваното решение е прието, че описанието на нарушението и в АУАН, и в НП е пълно и конкретно, като изрично е посочено както в АУАН, така и в НП, че мястото е тротоар и не е било определено за паркиране на МПС. В АУАН е посочена законовата разпоредба, която е нарушена.

Въззивния съд е обосновал своите изводи от разпита на свидетелят Г. - актосъставител, който изцяло поддържа фактите, описани в акта, като заявява, че АУАН е съставен от него след оспорване на издаден неприсъствен фиш и категоричните му показания, че на дата процесната дата лично е установил паркиран на тротоара на [улица]пред № 22 в [населено място], автомобил - собственост на жалбоподателя; от приложения по делото наличен и снимков материал, както и от събраните по преписката доказателства.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63, ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314, ал.1 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие- чл.13, чл.107, ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове /чл.34, чл.42 и чл.57 от ЗАНН/.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 12-и състав, че в хода на административнонаказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на Р. С. Ц. в пълен обем, като не са налице основанията за прилагане на чл.28 от ЗАНН. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци.

В АУАН от 17.01.2024г. и в НП от 06.02.2024г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено

изискването по см. на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

По съществуването на спора СРС, НО, 12-и състав правилно е установил, че НП № СОА24-РД11-132/06.02.2024г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви от първоинстанционния съд са обосновани, а формираните правни изводи са в корелация с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.94, ал.3 от ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административнонаказателна отговорност, чрез налагане на санкция в абсолютно определен от законодателя размер от 50.00 /петдесет/ лева.

Р. С. Ц. е санкциониран за извършено нарушение с правна квалификация чл.94, ал.3 от ЗДвП, съгласно който „За престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите, само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци.“

Съответно на това нарушение е приложена санкционната разпоредба на чл.178е от ЗДвП, съгласно която „наказва се с глоба от 50 до 200 лв. лице, което паркира пътно превозно средство в паркове, градини, детски площадки, площи, предназначени само за пешеходци, и на тротоари в населените места извън разрешените за това места“, като е наложена санкция-глоба в минимален размер. От самото начало на образуваното административнонаказателно производство Р. Ц. е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита, като е разбирал недвусмислено, че е паркирал на тротоар.

По тези аргументи, касационната инстанция заключава, че решението от 25.06.2024г. поправено с определение от 17.07.2024г. на СРС, НО, 12-и състав по НАХД № 6325/2024г. е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от ст. юрисконсулт А. Г., които се определят в размер на сумата от 100.00 (сто) лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VII Касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2995/25.06.2024 г., ведно с Определение за поправка на очевидна фактическа грешка № 2743/17.07.2024 г., постановени по н.а.х.д. 6325/2024 г. по описа на СРС, Наказателно отделение, 12 състав.

ОСЪЖДА Р. С. Ц. с ЕГН: [ЕГН] и адрес в [населено място], [улица], ет. 6 да заплати на Столична община с адрес: [населено място], [улица] сумата от 100.00 /сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: